

1

Binnen enkele seconden zou hij sterven, daar was geen ontkomen aan. Die gasten begonnen opnieuw langs zij te komen, de motor glanzend in het zonlicht, zo'n grommend racemonster, klaar voor de sprong. Hij was verdomme nauwelijks vijf minuten vrij. Bij het Kurhaus waren ze de weg opgedraaid, het rode stoplicht negerend. Ze hadden even naar binnen gekeken en zich terug laten zakken.

Dat was het mooie van de gevangenis: veertien maanden was hij veilig geweest. Oké, de hoge klootzakkendichtheid per vierkante meter, daar had hij aan moeten wennen. Logisch: hij was pianist, geen draaideurcrimineel. Met zijn muziek had hij veel vrienden kunnen maken, onder bewaarders en onder gevangenen. Buiten de gevangenispoort lag dat anders en hij wist waarom.

De motorrijder bleef hangen en in de handen van zijn duopassagier weerkaatste iets metaligs het zonlicht.

Johan Joosten wierp een snelle blik over zijn andere schouder. Zijn lichaam leek hem te willen toeschreeuwen dat hij bang was. Doodsbang.

Hij moest vluchten.

Waarheen?

Hij zat opgesloten in dat stomme blik.

Hij had zich een mooier einde voorgesteld, ergens aan de Middellandse Zee, over pakweg vijftig jaar, oud en versleten.

Een natuurlijke dood was niet voor iedereen weggelegd.

De riotgun ratelde.

Hij gooide zich naar voren en vervloekte zichzelf. Die stomme veiligheidsgordel. Hij zat vast en kogels floten langs zijn hoofd.

De Mercedes slingerde van links naar rechts. De banden gilden. Ze schoten de stoep op, tussen twee bomen door. Met een *bonk bonk* vloog een afvalbak over de motorkap. Struiken zwiëpten langs zijn zijraampje en met een schok kwamen ze tot stilstand. In de verte raceten de zwartleren motorduivels door de bocht, op zo'n kamikazemotor.

'Wie waren die klootzakken?' Yves liet het stuur bevend los.

Een vogeltje hipte over de motorkap en showde zijn verenpracht als volleerd mannequin. Johan bewonderde de kleuren, de fijnzinnige kromming van het snaveltje. Het leven was een wonder en verraderlijk broos. Hij staarde naar een vingerdik gat in de voorruit, een centimeter boven het stuur. Zijn hart bonkte. Hij wist het precies: gedelegeerden van Wongs welkomstcomité.

'Vriendjes van jou?'

'Ik word overal op handen gedragen.'

Yves kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Ja, tussen zes planken.'

Vijfentwintig maart had een heuglijke dag moeten zijn. Half elf 's morgens en ze hadden op hem geschoten. Het was weer voor koffie op de

Scheveningse boulevard. Zijn eerste wandeling langs de vloedlijn, lekker in de zon.

Ze zouden hem pas met rust laten als hij onder de zoden lag en daar drong geen zonnestraaltje door.

2

‘Als dat nou in Johannesburg gebeurt, oké’, zei Yves. ‘We zitten verdorie in Scheveningen, op klaarlichte dag.’

‘Ze willen me laten weten dat ze me niet vergeten zijn.’

Vlakbij het Juliana Kinderziekenhuis hadden ze de jacht op hem heropend, zevenentwintig jaar geleden zijn geboorteplek: veertien dagen te laat, alsof hij toen al aanvoelde dat je je voor de buitenwereld beter schuil kon houden. Als ze hem hier zouden neerknallen, was de cirkel rond: geboren en gestorven op de Sportlaan.

‘Gefeliciteerd.’ Yves keek in zijn binnenspiegel. ‘Had je vriendin je niet kunnen ophalen? Het is levensgevaarlijk om met jou op pad te gaan.’

‘Sommige mensen hebben een baan, Yves. Dat schept verplichtingen, ook op hoogtijdagen als deze.’

‘Ze werkt toch in een kapsalon?’

‘Goed onthouden. Twins, de beste van Den Haag. Notabelen, artiesten, rijkaards, de crème de la crème laat zich daar knippen. Zullen we even langsrijden? Kun je haar live in actie zien.’

‘Dan ziet ze veel mannen elke dag. Kapsalons zijn verkapte bordelen, tegen een stevige meerprijs.’

‘Jij kent mijn meisje niet.’

Zijn kin zonk op zijn borst.

Zo’n vrouw als Anita had overal aanbidders. Ze hadden haar veertien maanden met hun charmes kunnen bewerken, jongens zonder strafblad en een salarisstrook waar hij alleen van kon dromen.

Er hoefde er maar een succes te hebben en ze was weg.

Het blauw aan de hemel was verschoten, het groen van het sportveld langs de weg verbleekt.

Hij draaide zijn hoofd, voelde zijn nekwervels kraken en begon te fluiten.

‘Als ik ooit weer ga filmen, haal ik je erbij. Documentaire over Dubai, Abu Dhabi. Beelden van de brandende zon, zand en megalomane wolkenkrabbers. Jij zorgt achter de piano voor het muzikale plaatje en met je mondfluit roep je het Ennio Morriconegevoel op. Perfect.’

Johan keek glimlachend opzij. ‘Johan goes to Hollywood.’

De nachtegaal van paviljoen 2 was terug, gekooid in een ongepantserde Mercedes met kapotgeschoten ruiten.

‘Hier rechtsaf.’

Japanners maakten op huurfietsen het Deltaplein onveilig en een platinablonde vrouw flaneerde in haar tweede lente als een filmster langs hotel Atlantic, een pitbull als bodyguard. Kijkduin, zijn thuishaven.

‘Hij weet dat we komen, neem ik aan?’ Yves fronste.

‘Mees is een man van de klok. Ik heb hem vorige maand nog gesproken, op mijn proefverlof. Zijn strandpaviljoen zit ’s zomers stampvol mooie meiden, maar van mooie meiden alleen kun je niet leven.’

Nergens had hij zo vaak voor een lege zaal gespeeld als in de Albatros. Mees verzong legendarische thema-avonden om het tij te keren. Speelde hij in een bloedwarm Darth Vaderkostuum in een uitgestorven tent de blaren op zijn vingers, een potpourri van bekende popliedjes.

De Albatros lag op een duintop en zou ook Bellevue kunnen heten. Een strandpaviljoen was niet genoeg, Mees wilde een strandpaleis, de mooiste van de kust en een Harley voor de deur. Alles moest glimmen en succes uitstralen, maar het houtwerk had dringend een likje nodig. Over de plankenvloer denderde een in rood trainingspak gestoken krachtpatser, zijn blonde haar in een paardenstaart. Mees legde zijn handen met een brede lach op zijn schouders. ‘Je hebt gelukkig alweer wat kleur op je wangen.’

‘Nou, het gevangenisstof moet nog van me afwaaien.’ Johan rekte zijn gezicht. ‘Maar mijn bloed stroomt alweer.’

Als gekken renden Tyson en Texas op hem af, Jack Russells in de kracht van hun leven.

Johan hurkte en liet de hondjes tegen zich opspringen. Onder zijn handen gingen hun hartjes tekeer. Hij verheugde zich nu al op de konijnenjacht in de duinen waarmee die raddraaiers zich in vorm hielden. Texas was de brutaalste. Over zijn rug liep een lang litteken, overgehouden aan zijn jacht op een koningstijger in Artis.

‘Kom, we gaan.’ Yves schopte Texas van zijn broekspijp.

‘Eerst douchen, maat. Daarna ben jij aan de beurt’

Yves draaide zich om, staarde Mees na en spuugde op de grond.

‘Wat zijn dat voor souvenirs?’ Mees stak een vinger door het kogelgat in het portierraampje.

‘Steenslag.’ Yves stapte in en sloeg zijn portier dicht.

Mees keek vragend.

‘Zoiets, maar dan anders,’ zei Johan. ‘Ik leg het je nog wel uit.’

Een Jaguar spoot voorbij, fonkelend en zilvergrijs, een aerodynamisch vormgegeven wolk, het voertuig der goden.

De chauffeur toeterde en wuifde met een leren handschoen uit het raam. Mees keek demonstratief de andere kant op.

‘De nieuwe buurman. In mijn gezicht poeslief maar achter mijn rug zet hij mijn medewerkers tegen me op. Die klootzak krijgt een orgasme als de Albatros failliet gaat. Mijn kokkin is overgelopen, dat kwam hij me gisteren met uitgestreken smoelwerk vertellen. Ik zag hem van elke seconde

genieten. Je hebt de bulldozers en bouwmaterialen vast wel gezien. De zak is aan het uitbreiden.'

'Maak je niet druk. Wie het laatst lacht, lacht het best'

'Wat hij kan, kan ik beter. Ik zie een lange, hete zomer voor me en een grote sprong voorwaarts. Mijn buurman voelt zich koning maar ik steek hem binnen twee seizoenen naar de kroon, en anders naar zijn voorvaderen.'

Yves duwde zijn portier open. 'Komen jullie nou, of zal ik maar weggrijden?'

Johan keek om zich heen. Die Chinezen moesten ergens zijn. Ze hielden hem in de gaten, dat voelde hij.

De Mercedes moest nodig omgeruild worden.

Mees wist een adres waar dat nergens beter kon: garage Stoep, aan de rand van het centrum. Vooroorlogse flats sloten de garage in en oogden grauw. Johan stapte in de drassige berm. De wind voerde een geur van verrotting mee en langs de met schotelantennes overwoekerde balkons echoden de machines van bouwvakkers.

Eduard Stoep, de jongste telg van de familie, rees stijfjes uit zijn directiezetel, alsof hij vierentwintig uur had stilgezeten. Zijn handen waren vettig en zijn Elviskuif ook. Johan liep langs de vitrine met schaalmodellen van oldtimers en keek door de glazen wand naar de glimmende occasions, sommige met grafkransen.

'Jullie kunnen die Opel Astra meekrijgen. Vanavond staat de Mercedes klaar, met gloednieuwe tweedehands ruiten.'

Langs de bumpers van de Astra kroop roest omhoog en Johan rook een sterke olielucht. Tot zijn verrassing sloeg de motor meteen aan, snorrend als een naaimachine. Op de passagiersplaats inspecteerde hij het handschoenenkastje. Een flesopener en een cd van Barbra Streisand. Aan de andere kant verduisterde Yves het portierraampje en het wolkendek verduisterde de hemel. Vogels vielen stil, straatlantaarns sprongen aan.

Met zijn buik tegen het stuur verstelde Mees zijn stoel. 'Waar wacht hij op?'

'Wisselen. Hij wil rijden, jij gaat achterin.'

'We zitten niet meer op de kleuterschool. Hij kan toch zijn mond opendoen?'

Johan glimlachte. Zijn ogen brandden. 'Het ligt anders. Hij is kunstenaar, dat is een apart slag.'

'Kunstenaar, me reet. Als ik hiervoor zwicht, is het einde zoek en mijn reputatie naar de kloten.' Mees draaide zijn raampje open en keek tegen een imposante buik aan. 'Hallo daarboven. Wat doe je? Klim je op het imperiaal of prefereer je het comfort van de achterbank?'

Johan staarde langs de muur en zag zich in een gedachteflits over de speelweide rennen, de bal klevend aan zijn rechtervoet, tegenstanders degraderend tot pionnen waar hij soepel omheen draaide. Eens een gevreesde dribbelkoning, altijd een gevreesde dribbelkoning. Zijn droom was vervlogen, zijn jeugd voorbij.

Hij maakte zijn veiligheidsgordel vast.

‘Nerveus?’ vroeg Mees.

‘Hoezo?’

‘Je zit in de verkeerde sluiting.’

De Astra reed langzaam naar voren.

Achter ging het portier open.

Johan kreeg het warm en stootte zijn vriend aan.

‘Rustig aan. We maken vandaag geen valse start.’

Toen Yves op de achterbank plofte, schoot de Astra naar voren. Mees blies tegen het spinnetje, dat aan een draad voor zijn neus hing. Johan herkende zijn rijstijl. De Astra kon het niet aan en begon woest te schokken. Van de achterbank steeg gegrom op. Een schapenbout was niet voorhanden. Een baksteen evenmin. Hij keek half over zijn linkerschouder en zijn glimlachte verdampte.

Daar waren die motormuizen weer, op zo’n honderd meter.

‘Mees, kijk eens in je achteruitkijkspiegel. Heb je de bestelbus achter Razzmatazz neergezet, zoals ik had gevraagd?’

‘Bij het ochtendgluren.’

‘Goed zo. Rechtstreekse vlucht naar Razzmatazz graag.’

Mees parkeerde voor de nachtclub, in het vak van de directeur.

‘Wat doen we hier?’ vroeg Yves. ‘Ik dacht dat we naar die pizzeria zouden gaan, in de binnenstad.’

‘We moeten die gasten afschudden en maken een tussenstop.’

Fijn dat hij de sleutel nog had. Johan opende de voordeur en hoorde de motor dichterbij komen, met afnemende snelheid: de finish lag bij Razzmatazz.

Binnen brandde geen licht en dat liet hij zo.

Zijn piano, in het schemerduister. Alsof hij dood en begraven was en vanuit het hiernamaals op zijn leven terugkeek. Zijn handen begonnen te jeuken. Daar zou hij nu willen zitten, op dat podium. Kwartaartje raggen op de toetsen om zichzelf tot leven te wekken. Hij bleef doorlopen, langs de erehaag van beroemdheden die de club ooit met een bezoek hadden vereerd: een lachende Marlon Brando, good old Georgie Fame en zijn band, de weelderige lokken van Vanessa. In zijn geest sprongen de lichten een voor een aan: hij zag een goed gevulde zaal, wulpse danseressen en speelde de gouden sterren van het plafond.

Ze verlieten Razzmatazz via de achteruitgang en stapten in de Ford Transit. Hij wilde dadelijk rustig kunnen praten. Hij wist zeker dat die Chinezen aan de voorkant bleven posten en de Astra in de gaten hielden.

Misschien monteerden ze een bommetje op het chassis.

Konden zij op hun gemak naar Casa d’Oro.

‘Mijn eerste vrije dag vier ik graag hier, in het gezelschap van vrienden.’

Marco rook naar meel en citrusvruchten. Hij had duidelijk meer vlees op zijn rug gekregen. Goed zo, de fitnessstrainingen van Mees waren aangeslagen. Marco was niet langer een scharminkel.

Johan luisterde naar de pianist en begon te glimlachen. Een vent met houten handen. Die zoetgevooisde Bacharachmelodie klonk hoekig en kil. Deze man kon nog wel een paar bijlessen gebruiken.

‘We hebben je gemist,’ zei Marco.

‘Ik kom zo snel mogelijk terug. Als je wilt maak ik vanavond nog mijn rentree, met of zonder smoking.’

Vanuit zijn middenrif verspreidde zich een warm gevoel. Heerlijk, die donderdagavonden. Marco zong als Pappa Razzia aria’s uit Italiaanse opera’s en hij begeleidde hem op de piano. Bij de vurigste passages boog Marco zich als een sater over de tafels. Wanneer zijn blikken insloegen, siste er zweet in menig decolleté.

Marco spreidde verontschuldigend zijn handen. ‘Ik had dringend een pianist nodig, anders zouden mijn klanten naar de concurrent zijn gegaan. Ik ben voorlopig contractueel verbonden aan Alfred. Daar kan ik niet zomaar van af.’

Toen hij naar de gevangenis moest, had Marco iets anders gezegd: hij zou altijd kunnen terugkomen.

‘Maakt niet uit. Ik vind wel wat anders.’

‘Dat gaat zeker lukken,’ zei Marco. ‘Jij bent de beste. Misschien bij die Arabieren hier tegenover. Ik zal een goed woordje voor je doen.’

Johan liep naar achteren en kreeg het benauwd van het terras. Ommuurt, zoals de binnenplaats van de gevangenis. Hij ging er met zijn rug naar toe zitten. Het was lunchtijd, alleen voorin zaten mensen, ambtenaren van omliggende kantoren, jong en ongetwijfeld veelbelovend. Eigentijdse kapsels, à la Brad Pitt en David Beckham, met een zakelijk accent. Andere wereld, andere regels. Leuk om een keer te ruilen, van zonsopgang tot zonsondergang, een dag uit het enerverende leven van een ambtenaar.

‘Waar zit jij naar te staren?’ vroeg Yves.

‘Ik voer een gedachte-experiment uit.’

‘Naar een meid,’ zei Mees.

Yves keek achterom, zag nergens een meid en haalde zijn schouders op.

In Casa d’Oro dineerden geregeld parlementariërs, met het Binnenhof om de hoek niet verwonderlijk. Marco hield van overzicht. Brave lieden plaatste hij voorin, slechteriken achterin. Hij had zijn zaak beter het Laatste Oordeel kunnen noemen: hij plaatste politici bij penoze en penoze bij politici, alsof hij inzage had in het Grote Boek des Levens.

Johan bestelde een Pizza bolognese, in Casa d’Oro een onovertroffen mix van ham, gehakt, kaas en Italiaanse kruiden.

Mees wilde een groene salade en een glas witte huiswijn.

Het dieet van zijn vriend bevatte de enige goede verhouding van eiwitten, vetten en koolhydraten. Tegelijk ondermijnde hij zijn gezondheid met

anabolen. Als hij hem met die tegenstrijdigheid confronteerde, sloeg Mees dicht. Mees wilde niet onderdoen voor andere bodybuilders maar iedereen wist dat je van Russische anabolen de gekke koeienziekte kon krijgen.

Yves legde de menukaart neer en maakte slurpende geluiden. Met die gozer zou hij eigenlijk niet gezien willen worden. Vettig haar en zijn baard moest nodig met de zeis worden bijgewerkt.

'I will eat your liver with some fava beans and a nice Chianti.'

Marco wreef over zijn kalende kruin. 'Ik schrijf het op, meneer: lever, bonen en Chianti.' Hij maakte een korte buiging en beende met afgemeten passen weg.

Ze hadden misschien toch beter naar De Goudreinet kunnen gaan.

'Kun jij nou ook eens een keer normaal doen?' vroeg Johan. 'Dit zijn vrienden van me.'

'Dat die Italiaan daar niet tegen kan, oké. Jij zou beter moeten weten. We moeten elkaar leren lezen, een eenheid vormen. Ik constateer dat we nog een lange weg te gaan hebben.'

Bij de ingang leek een onderdeurtje reddeloos in zijn paarse kostuum te verdrinken. Gejaagd liep hij het restaurant in.

'Ik kunnen niet vinden. Straatjes doen hier vreselijk op elkaar lijken. Agent mij de weg wijzen.' Hij raffelde zijn zinnen af en plofte naast Yves op de stoel.

Johans wenkbrauwen schoten omhoog.

De nieuweling wond zijn stropdas om zijn rechterwijsvinger. Op zijn revers prijkte een speldje, de Nederlandse driekleur ondersteboven, oftewel de Servische vlag.

'Maakt niet uit. Je bent er,' zei Yves. Hij wenkte Marco, die achter de bar glazen in de spoelbak doopte en hen nauwlettend opnam. 'Dragan, heren. Het konijn uit de hoge hoed, onze joker.'

Johan pakte zijn sigaretten. In Yves' gezelschap rookte hij altijd te veel. 'Heb je meer konijnen in je hoge hoed? Dan laat ik extra stoelen aanrukken. We kunnen beter in het zaaltje hierachter gaan zitten.'

De nieuweling kauwde op een tandenstoker. Oogcontact bleek onmogelijk. Zijn ogen schoten als gekooide muisjes heen en weer. Johan concentreerde zich op Yves. Hij moest koel blijven, zich niet laten overbluffen, dan kon hij de zaken naar zijn hand zetten.

'Je hebt me niet eerder over Dragan verteld.'

'Dat doe ik nu.'

'Appelensap,' zei de nieuweling.

Grinnikend toog Marco naar de bar.

Over Dragans linkerhand kroop een lieveheersbeestje. Een teken van voorspoed, dacht Johan.

Mees schudde zijn hoofd. 'Hij komt binnenvallen, hij gaat zitten. Ik ken hem niet.'

'Mijn meesterknecht, mijn Sancho Panza. Dragan knapt allerlei klusjes op.'

‘Je maakt me nieuwsgierig.’

‘Hand- en spandiensten. Dingen waar wij geen zin in hebben.’

Mees boog zich voorover. De tafel wiebelde als tijdens een spiritistische seance. ‘Je hult je in vaagheden. We zijn hier niet bezig met het oplossen van cryptogrammen.’

‘Hij houdt de cel schoon, zorgt voor maaltijden en hij rijdt ons overal naar toe. Zelfs naar Madurodam.’

Pok

Dragan streek met zijn hand langs zijn broek. Van het lieveheersbeestje was niets meer over.

‘We moeten op elkaar kunnen bouwen,’ zei Johan. ‘Jij komt opeens met een vierde man op de proppen. We hebben hier niets over afgesproken.’

Yves haalde zijn schouders op. ‘We hebben afgesproken dat we bij elkaar zouden komen. Meer niet. Ik heb een plan en Dragan maakt daar deel van uit. Zeg het maar, heren.’

Natuurvriend Mees viste een rups uit zijn sla en verzocht Marco uitdrukkelijk hem niet door de wc te spoelen.

Yves legde een hand op Dragans rug. ‘Twee jaar geleden in het mondaine Cannes onderscheiden met de Hot d’Or voor zijn rol in ‘Hete Dijen in Casablanca’. Hij komt uit Belgrado en is van huis uit slager. Hij droomt ervan op zijn geboortegrond een stuk land te kopen.’

Dragan stak zijn kin omhoog.

Johan keek sceptisch naar het speldje.

‘Hoe ben je eigenlijk in Nederland gekomen?’

‘Met het vliegtuig.’

Dragans ogen lichtten fanatiek op. Zijn tanden waren net zo bruin als van zijn meester maar hadden scherpere randen, alsof zijn roots dieper in het oosten lagen, in Transsylvanië.

‘Acteren in een pornofilm,’ zei Mees. Olijfolie liep rijkelijk langs zijn kin. ‘Dat lijkt me wel wat.’

Yves nam zijn bril af en wreef met zijn T-shirt zijn glazen schoon. ‘Ik ben bezig met de opnamen voor ‘Rock-’n-roll Babes’, in Amsterdam. Als je wilt, kan ik je er zo tussen gooien. Ik wed dat je je pikkie nauwelijks omhoog kan krijgen voor de camera’s.’

Dragan legde zijn tandenstoker op tafel. Kleefde bloed en rossig speeksel aan.

‘Ik probeert te stoppen met roken.’

Johan boog zich naar voren en wachtte op oogcontact. ‘Als dat zo moet, heb ik liever dat je je kapot rookt.’

Mees sloeg met zijn vuist op tafel. ‘Oké, heren. We beginnen. Nu. Of nooit.’

‘We ontvoeren Pieter Commandeur,’ zei Yves. Hij leunde met de allure van Churchill achterover en blies rook uit.

De heren knikten.

Uit de keuken kwam Marco's zangerige stem en een deur sloeg dicht, als in een opera van Menotti.

Mees sloeg sigarenrook uit zijn gezicht en Yves vouwde een plattegrond uit. Kijkduin lag over het appelsap, Wassenaar onder de schaduwrijke groene salade.

'Ik heb het nodige voorwerk verricht en het ziet er veelbelovend uit. Pieter Commandeur, topman van staalconcern SDR. Geschat vermogen vierenzeventig miljoen. Goed, voor een Hollywoodfilm is het niks. Drieënvijftig jaar, gescheiden, scharrelt met een blond mokkel dat in zijn testament hoopt te komen. Hij woont in Wassenaar, aan de rand van de duinen.' Yves' rechterwijsvinger gleed langs renbaan Duindigt en stopte bij een inktzwart kruis. 'We zouden hem hier kunnen pakken, bij de rondweg.'

Johan zag voor zijn geestesoog hoe ze Commandeur overmeesterden. Hij glimlachte, het was een vlekkeloze operatie.

Yves vouwde de plattegrond op en streek de plooiën met zijn rechtervuist glad. Het papier scheurde.

'Mees en Johan, jullie gaan hem een paar weken schaduwen. Ik wil weten hoe zijn dagen eruit zien.'

'Bekijk het even,' zei Mees. Hij knikte naar Sancho Panza. 'Laat hem dat maar doen. Hand- en spandiensten, daar ga ik rijkelijk van profiteren.'

Yves kleurde tot in zijn nek. 'Er moeten taken verdeeld worden en deze *belangrijke* taak vertrouw ik jullie toe. Langzamerhand begin ik ernstig te twifelen.'

'We hebben genoeglijk over het spel gekeuveld,' zei Mees. 'Waar blijven de verdomde knikkers?'

Yves snoof. 'Het spel is belangrijker dan de knikkers. Als je het spel niet goed speelt, zijn er geen knikkers. Goed, het losgeld. Ben ik snel klaar mee. Twintig miljoen.'

Mees floot tussen zijn tanden en de serveerster keek gevleid achterom.

'Verdeelsleutel?'

'Vijf de man.' Yves keek alsof hij het uit eigen zak moest betalen. 'Je bent lid van het team maar als je stommiteiten uithaalt, krijg je met mij te maken.'

Mees hield zijn handen zwijmelend onder zijn kin. 'Je bent spuuglelijk maar als je daar doorheen kijkt schittert er een parel.'

'Hoe innen we het geld?' vroeg Johan.

'De A1, hotel De Witte Bergen, een weggetje langs de hei. De koerier laadt de postzakken uit onder een tunneltje. Wij laten hem geboeid achter en gaan er langs Kasteel Groeneveld vandoor.'

'We moeten daar de omgeving verkennen.'

'Ik heb bij het hotel gefilmd en ken de omgeving als mijn broekzak.'

'Hoe krijgen we de koerier op die plek?'

'Commandeur laten we een bandje inspreken. Bij Blaricum stapt de koerier over in een gestolen bestelbus. Jij en Mees kijken langs de route of hij zich aan het draaiboek houdt.'

'Stel dat die vogel een zendertje heeft,' zei Mees.

Yves snoof. 'Horen jullie dat? We hebben een genie in ons midden. Met jou erbij gaat het lukken, daar raak ik elke minuut meer van overtuigd.'

Zonder groet beende hij weg, Dragan in zijn kielzog meevoerend. Mees sloeg met een vuist op tafel en sprong overeind. 'Hé, we zijn er nog niet.'

Aan het einde van de bar draaide Yves zich langzaam om, geamuseerd. 'Wil je me soms tegenhouden, met al je spieren?'

Terwijl Yves en Dragan het pand verlieten, keek Johan zijn vriend doordringend aan. 'Bewaar je hanengevechten voortaan voor de sportschool. Ja? Jij maakt in drie seconden meer kapot dan ik in drie maanden opbouw. We moeten samenwerken, niet *tegenwerken*.'

'Lees je me de les?'

'Doe daar je voordeel mee.'

Mees vouwde zijn handen achter zijn hoofd. 'Die gozer heeft me in korte tijd helemaal leeggezogen. Een vampier.'

Johan knikte. 'Hij vreet energie maar je kunt ook *energiebesparend* met hem omgaan.'

'Hoe?'

'Je moet hem leren bespelen. Jij bent onge oefend, dan krijg je er alleen valse noten uit. Yves speelt graag de baas. Laat hem. Als we het slim aanpakken, lopen ze achter ons aan zonder dat ze het in de gaten hebben.'